

νης ὅταν τὸ ἔγραφε καὶ ἀνέτεμνε τὰ σπλάγχνα τῆς δυστυχίας
Σιγήσατε καὶ ἀκούσατέ το!

Καὶ ὁ Ἀρχάγγελος ἤρχισε νὰ ψάλλῃ μὲ φωνὴν διασήμου
ὑψιφώνου τῆς Ἰταλικῆς σχολῆς τὸ αἶλιον ᾄσμα τῆς Ἰτίας ἐκ
τοῦ Ὁθέλου τοῦ Ροσσίνι.

Καὶ ἔψαλλεν ὁ ἄγγελος εἰς γλῶσσαν ἑλληνικὴν, διότι αὕτη
εἶνε ἡ γλῶσσα τῶν Οὐρανῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Τὰ ἀγγελικὰ μέτωπα ἔκλινον ὑπὸ τὴν γοητείαν τῆς μελω-
δίας, ὡς πέταλα ἀνθέων ὑπὸ τὴν δρόσον τοῦ Παραδείσου. Οἱ
οὐρανοὶ ἔλαμπρύνθησαν καὶ ἦχος ἀφανοῦς ἄρπας συνώδευσε τὸν
ἄδοντα ἀρχάγγελον.

Ὁ Βέρδης ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ γονυπετήσας πρὸ τοῦ Ροσ-
σίνι ἐζήτησε συγγνώμην, ἐνῶ ὁ Ροσσίνης τὸν ἀνήγειρε θλί-
βων αὐτὸν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι ἀδελφοποιήθησαν καὶ οἱ δύο Ὁθέλοι
ἐφάνησαν μακρόθεν ἐνηγκαλισμένοι.

Αἴφνης φοβερὸς κρότος ἠκούσθη καὶ τὸ πᾶν ἐξηφανίσθη.

Μήπως ὁ Μεφιστοφελῆς ἐνέσκηψε ἵνα διαλύσῃ τὴν καλλι-
τεχνικὴν πανδαισίαν ἢ μὴ ἐθραύσθησαν αἱ χορδαὶ τῆς ἀγγελι-
κῆς ἄρπας ὑπὸ τῆς ὑγρασίας τοῦ Παραδείσου;

Φεῦ! ὄχι!

Ἄλλὰ τὸ ὄναρ διελύθη, διότι, διότι... ὁ γαλατᾶς μου ἐκτύπα
τὴν θύραν.

*Ἦτο πλεόν πρῶτα.

ΙΟ. Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

Ε Δ Ω Κ' Ε Κ Ε Ι

— Τί σκέπτεσαι;

— Τίποτε.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο... Περιέργον πὼς συναντῶνται αἱ ἰδέαι μας!

— Τί κάμνεις αὐτοῦ;

— Κολλῶ κουμπιὰ στό παλιὸ σουρτουῦκο μου.

— Καλλίτερα νὰ κολλήσῃς ἓνα σουρτουῦκο εἰς τὰ παλιὰ κουμπιὰ σου...